

Sebzett sólyom

N. Kabulnak

Jóbarátok közt időztem.
Napfény, ózon... Vad hegyek.
S túl a gyors folyón, a völgyben
Paradicsomi liget.

Itt láttuk meg kora reggel
Azt a sólymot. Valaki
Rálőtt, és vérző sebekkel
Nehezültek szárnyai.

Hú volt az egekhez – ezzel
Kell hát megfizetnie?
Ránk meredt, és gyűlölettel
Telt meg zöld tekintete.

Mi őt, mint egy fejedelmet
Vittük haza. Am a kegy
Nem kellett, nem alkudott meg.
Nem ivott és nem evett.

Visszavittük hát a sólymot,
Ahol ráleltünk, oda.
Tudtuk bár, többé az ormot
Nem érheti el soha.

Harag nélkül ránk tekintve
Mégis föltápáskodott,
És elindult az egekbe
Szárnyát vonszolva, gyalog.

Ment a sólyom, s kezdte nyomban
Tépni-vágni szárnyait,
Mintha ki lehetne onnan
Tépni csőrével a kint.

Ott tud élni fenn, a kékben,
Elpusztulni is csak ott...

Emlékül a rét fűvében
Piros fonalat hagyott.

BAKA ISTVÁN fordítása